

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **O. s. S. T., a.s.**, se sídlem , proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2013, sp. zn. SZ_088356/2013/KUSK, č. j. 088356/2013/KUSK

t a k t o:

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Městského úřadu Benešov (dále jen „městský úřad“) ze dne 22. 3. 2012, č. 5/2012, č. j. 2055/2012, jímž byl žalobkyni na základě § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a obecně závazné vyhlášky (dále jen „OZV“) města Benešov č. 4/2007, o místních poplatcích, ve znění OZV č. 2/2010 a 10/2010 vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení ve výši 231.216 Kč, a citovaný platební výměr potvrdil.

Žalobkyně v úvodu žaloby zrekapitulovala průběh správního řízení až do vydání napadeného rozhodnutí. V žalobě předně namítá protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., kterým bylo do zákona o místních poplatcích zavedeno zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolovaných MF“. Novela zákona o místních poplatcích měla nepřipustnou povahu tzv. přílepku (pozměňovací návrh senátora Kubera). Uvedený názor zastává žalobkyně i přesto, že otázka ústavnosti přijetí novely zákona o místních poplatcích byla již řešena v nálezů Ústavního soudu Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013. Pojem „jiné technické herní zařízení“ zakotvený novelou považuje žalobkyně za nesrozumitelný, neboť neodpovídá pojmu užitým v zákoně č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 254/2008 Sb. (dále jen „loterní zákon“), který je jediným zákonným předpisem v ČR, který řeší problematiku provozování všech druhů a typů loterií a jiných podobných her na území ČR.

Žalobkyni dále nesouhlasí s názorem zastávaným žalovaným, resp. MF, podle kterého pojmu „jiné technické herní zařízení povolované MF“ odpovídá i tzv. interaktivní videoloterní terminál (dále jen „IVT“), neboť jde o funkčně nedělitelné technické zařízení odlišné od výherního hracího přístroje definovaného v § 17 loterního zákona, jež slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry. Žalobkyně naopak uvádí, že IVT není schopen sám (a ani to neumožňuje) realizovat hru od samého počátku do konce a není toho schopen ani ve spojení s centrální jednotkou, neboť podstatnou část hry realizuje právě centrální jednotka bez ohledu na IVT. Bude-li žalobkyně vycházet z premisy MF, že „*technickým herním zařízením*“ je funkčně nedělitelné zařízení umožňující realizaci průběhu hry od jejího samého počátku až do jejího konce, musí vyhodnotit, že za něj nelze považovat IVT.

Podle žalobkyně překročily obecně závazné vyhlášky města Benešov rozsah zákonného zmocnění, tj. obecně závaznou vyhláškou stanovit místní poplatek za provoz jiného technického herního zařízení povoleného MF. Správce místního poplatku nepostupoval v souladu se zákonem o místních poplatcích, když místní poplatek vyměřil za povolená jiná technická herní zařízení. Žalobkyně odkázala na doporučení ve věcech místních poplatků, jež pro obce vydal ve spolupráci s ministerstvy vnitra a financí v roce 2010 veřejný ochránce práv. Toto doporučení ve vztahu k výherním hracím přístrojům uvádělo, že místnímu poplatku podléhají ty přístroje, jež jsou povoleny a jejichž provoz byl zahájen. Také ze skutečnosti, že ve formulaci „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené MF“ není před slovem „nebo“ čárka, podle žalobkyně plyne, že právní režim výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení má být shodný a že se tedy slovo „provozovaný“ vztahuje i k jiným technickým herním zařízením. To má prokazovat i skutečnost, že obecně závazná vyhláška statutárního města Teplice č. 4/2010 váže poplatkovou povinnost až k okamžiku, kdy bylo zařízení uvedeno do provozu. Novela přijatá pod č. 5/2010 ponechala tuto úpravu beze změn. Obě obecně závazné vyhlášky podepsal primátor Jaroslav Kubera, který byl zároveň iniciátorem přijetí příslušné novely zákona o místních poplatcích. Pokud by měl být akceptován výklad MF, že poplatku podléhají povolená zařízení bez ohledu na jejich uvedení do provozu, bylo by tím nepřipustně zatíženo vydání povolení dvojí odvodovou povinností [za vydání povolení musí být totiž uhrazen správní poplatek podle položky 21 sazebníku, jenž je přílohou zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, v původním znění (dále jen „zákon o správních poplatcích“)], což je podle žalobkyně v materiálním právním státě nepřipustné. Navíc i při závěru, že argumentace MF je možná, je v situaci existence dvou různých výkladových variant třeba užít v souladu s principem *in dubio mitius* výklad mírnější či *in dubio pro libertate* – v pochybnostech ve prospěch poplatníka.

Závěrem žalobkyně poukazuje na pochybení při správním uvážení o navýšení místního poplatku o dvojnásobek (nikoli trojnásobek jak uvádí ve svém rozhodnutí žalovaný).

spočívající v tom, že správce místního poplatku neuvedl kritéria své úvahy a výši sankce odůvodnil zcela nedostatečně. K tomu namítá, že správci poplatku prezentovala obavy stran vzniku své poplatkové povinnosti, jak v rámci splnění ohlášení s výhradou, tak v dalších podáních, reagovala řádně a včas na výzvy správce místního poplatku a činila další podání, ve kterých ohlašovala změny. Neplnění poplatkové povinnosti nebylo tedy úmyslné. Naopak to byla jediná možnost, jak se žalobkyně mohla domoci přezkumu a definování předmětu poplatku odvolacím orgánem a soudem. Zaplacením místního poplatku bez vydání platebního výměru by se žalobkyně předčasně vzdala svých ústavním pořádkem garantovaných procesních práv, mezi něž spadá i právo na přezkum správního rozhodnutí. Sankčním navýšením místního poplatku nelze trestat daňový subjekt jen proto, že se snaží jedinou možnou cestou získat právní titul k dalšímu uplatnění svého názoru. Předpokladem přístupu k soudu je vyčerpání řádných opravných prostředků. Kdyby byl poplatek uhrazen ve lhůtě splatnosti, byla by možnost obrany vyloučena. Vzhledem k popsáním nedostatkům, absenci legislativní definice „jiného technického herního zařízení“, právní nejistotě a probíhajícím sporů, se výše předmětného navýšení i jeho samotné uplatnění jeví žalobkyni jako zcela zjevně nepřiměřené a především nedůvodné. Správce poplatku tyto skutečnosti v rámci správního uvážení při rozhodování o uložení sankce vůbec nebral v potaz a nezohlednil.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se vypořádal se všemi odvolacími důvody, včetně zdůvodnění termínu „jiné technické herní zařízení“. Námitky dovozující neústavnost novely zákona o místních poplatcích žalovaný odmítl s tím, že mu nepřísluší posuzovat ústavnost právních předpisů a že je povinen se platnými právními předpisy řídit. S ohledem na Nález pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12, který se ústavností přijetí zákona č. 183/2010 Sb. zabýval a který je žalobkyni znám, považuje tuto námitku za účelovou. Žalobkyně má povolení nikoli na „hrací přístroj“, ale na *jiné technické zařízení*. Pojem „jiné technické herní zařízení“ podle žalovaného není neurčitý, neboť o jeho obsahu a významu není pochyb. Odkázal na § 1 odst. 1 loterního zákona, podle něž záleží na obsahu provozované činnosti, nikoliv na způsobu jejího provozu. Proto tedy posouzení, zda povolené „jiné technické herní zařízení“ podléhá poplatkové povinnosti, se neodvíjí od jeho provedení, ale od toho, zda je prostřednictvím tohoto zařízení provozována loterie nebo jiná podobná hra povolená MF. Doplnění pojmu „jiné technické herní zařízení“ do zákona o místních poplatcích bylo vyvoláno nutností odlišit nová koncová zařízení nových technologií provozování hazardních her od již ustáleného a zákonem definovaného pojmu „hrací přístroj“. Poukázal také na nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, podle něž charakter IVT neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterního zákona, neboť videoloterní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu. Žalobkyně se podle něj pouze účelově pokouší zabránit podřazení své činnosti poplatkové povinnosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se odůvodněním navýšení poplatku řádně zabýval. Zákon o místních poplatcích v § 11 stanoví pro zvýšení poplatku pouze dvě podmínky, a to buď nezaplacení včas, nebo nesprávnou výši poplatku. Pokud správní orgán I. stupně popsal v odůvodnění, ale i výroku platebního výměru, kdy a z jakých důvodů nastala poplatková povinnost, kdy nastala splatnost poplatku, a konstatoval nespornou skutečnost, že žalobkyně poplatek nezaplatila, včetně dalších konstatování ve smyslu zákona, pak se s odůvodněním zvýšení poplatku v zákonném rozsahu vypořádal beze zbytku. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, přičemž dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby. Jednání ve věci nenařizoval s ohledem na presumovaný souhlas účastníků s takovým postupem (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Při rozhodování vycházel soud v plném rozsahu ze závěrů přijatých v jiných svých rozhodnutích, např. rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 47 Af 9/2012 – 63, a rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 47 Af 4/2012 – 74, od kterých neshledal důvod se odchýlit. Nejenom proto, že v nyní projednávané věci jde o totožnou právní problematiku a shodnou žalobní argumentaci, ale také proto, že právní závěry přijaté zdejším soudem ve shora zmíněném rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 47 Af 4/2012, plně akceptoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 65/2013 – 52 (dostupném na www.nssoud.cz).

Ze správního spisu plyne, že podle obecně závazné vyhlášky města Benešov č. 4/2007 podléhá poplatku „každý povolený provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem podle jiného právního předpisu“. Sazba poplatku činí 5.000,- Kč za 3 měsíce.

Dne 1. 10. 2010 doručila žalobkyně městskému úřadu dopis nadepsaný jako „Splnění ohlášení s výhradou“, v němž poukázala na právní nejistotu, zda je či není poplatníkem místního poplatku. Městský úřad požádala, aby v případě, že se domnívá, že žalobkyni vznikla poplatková povinnost, jí zaslal odůvodněný platební výměr na místní poplatek.

Ve správním spisu jsou založeno rozhodnutí MF vydané dne 31. 12. 2007, jimiž bylo žalobkyni povoleno provozovat loterii nebo jinou podobnou hru dle ustanovení § 50 odst. 3 loterního zákona prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení CLS pod obchodním názvem Interaktivní loterní systém (dále jen „CLS“), který je elektronickým systémem tvořeným centrální řídicí jednotkou (dále jen „CJ“), místními kontrolními jednotkami (dále jen „MJ“) a připojenými koncovými IVT, a který tvoří po funkční stránce nedělitelný celek, který řídí, eviduje a hráči nabízí různé druhy loterií nebo jiných podobných her včetně zpětné distribuce potvrzení o sázce a výsledku her do IVT. Provoz byl povolen pouze na státním území České republiky tak, že každá sázka nebo její transakce musí být před zahájením hry zapsána na dvou nezávislých místech databáze CLS. Dále byl schválen všeobecný herní plán CLS, herní plán loterie nebo jiné podobné hry, generální návštěvní řád platný pro všechna herní střediska uvedená v povolení, provozování a umístění IVT uvedených v povolení, umístění CJ na adrese a bezpečnostní směrnici upravující režim přístupu k serverům.

Dne 22. 3. 2012 vydal městským úřadem pod č. j. 20055/2012 platební výměr, jímž byl žalobkyni vyměřen podle § 11 zákona o místních poplatcích vyměřen místní poplatek zvýšený na dvojnásobek, v celkové výši 231.216 Kč. Platební výměr se týkal 22 jiných technických herních zařízení povolených ve městě Benešov.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně dne 13. 4. 2012 odvolala, přičemž uplatnila v zásadě shodné výhrady jako v podané žalobě.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl. Uvedl, že Ústavní soud se vyjádřil k protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb. v nález ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, v němž konstatoval, že byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárního procesu. Jiným technickým herním zařízením je třeba rozumět podle rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 A 61/2011- 45, takové technické zařízení odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Povolení udělené žalobkyni MF je povolením podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tzn. povolením loterie a jiné hry. Do této kategorie her patří i hry provozované prostřednictvím CLS, včetně

IVT, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat. Z hlediska funkční nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“ zařízení, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku centrální jednotku a jeden kus IVT.

Soud předně uvádí, že žalobkyně si je vědoma nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12, v němž Ústavní soud neshledal protiústavnost procesu přijetí zákona č. 183/2010 Sb. Není proto třeba, aby se soud dále zabýval žalobní argumentací v tomto směru uplatněnou.

Pokud jde o tvrzenou nesrozumitelnost textu novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb., odkazuje soud na závěry učiněné v rozsudcích Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011 - 45 a ze dne 29. 12. 2011, č. j. 10 Af 61/2011- 62, s nimiž se ztotožňuje, jež dospěly k závěru, že zpoplatnění místním poplatkem podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích podléhá každé koncové zařízení provozované jako součást technického zařízení k provozování sázkové hry, resp. že povolením provozování loterie prostřednictvím CLS byly povoleny i jednotlivé koncové IVT.

Druhý ze závěrů je založen na argumentu, že pokud MF povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS, argumentací a maior ad minus povolilo i jednotlivé koncové IVT. Ostatně, jak správně poukázal Krajský soud v Českých Budějovicích a jak též plyne z první strany povolení MF založených ve správním spise, provozování a umístění IVT MF dle textace druhé části výroku rozhodnutí schválilo. Po obsahové stránce přitom mezi schválením a povolením není rozdíl.

Krajský soud v Praze dále připojuje následující vlastní úvahu:

Jak uvedl Ústavní soud nálezu ze dne 14. 6. 2011, Pl. ÚS 29/10, „charakter [IVT] neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu.“

Loterní zákon užívá termín výherní hrací přístroje jednou v užším pojetí (§ 17 odst. 1) a jednou v pojetí širším [§ 2 písm. e)]. V posledně jmenovaném ustanovení, podle něž se za výherní hrací přístroje rozumí sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení, je pod pojem výherních hracích přístrojů zahrnuta jednak kategorie výherních hracích přístrojů v užším pojetí přesněji definovaná v § 17 odst. 1 loterního zákona a jednak kategorie jim podobných zařízení, jež blíže vymezena není. Podle § 17 odst. 1 loterního zákona se výherním hracím přístrojem myslí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče, přičemž u výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj.

Doplňková kategorie zařízení podobných výherním hracím přístrojům podle ÚS zahrnuje právě IVT. Tentýž názor sdílí i zdejší soud, přičemž je přesvědčen, že pojem jiného technického herního zařízení zakotvený do zákona o místních poplatcích odpovídá právě kategorii zařízení podobných výherním hracím přístrojům, jež jsou zmíněna v ustanovení § 2

písm. e) loterního zákona. Jejich podobnost s výherními hracími přístroji přitom není dána kompaktností či funkční nedělitelností jiného technického herního zařízení, jak se domnívá žalobkyně. To by totiž jiným technickým herním zařízením byl každý počítač, mobilní telefon apod. Pokud pak označení „herní“ má být v takové situaci ztotožněno s kategorií „loterie nebo jiné hry podle loterního zákona“, znamená to, že žalobkyně se snaží kategorii jiných technických herních zařízení vymezit identickými znaky (totožně) jako výherní hrací přístroje v § 17 odst. 1 loterního zákona. Má-li být ovšem něco podobné, pak to musí být v něčem odlišné a nikoliv zcela stejné. Argumentace žalobkyně je tak nesmyslná.

Kritérium kompaktnosti a funkční nedělitelnosti je z logiky věci právě tím kritériem, jež u jiných technických herních zařízení není splněno a jež je od výherních hracích přístrojů odděluje. Podobnost je pak dána jednak tím, že jde o zařízení programově řízená a jednak skutečností, že takové zařízení je určeno k provozování loterie nebo jiné hry podle loterního zákona. To odpovídá principu předesílanému v § 1 odst. 1 větě třetí loterního zákona, podle níž nezáleží na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. Pokud je užší definice výherního hracího přístroje v § 2 písm. e) loterního zákona a stejně tak v § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích rozšiřována neurčitým právním pojmem „jiné technické herní zařízení“, resp. „zařízení podobné elektronicky nebo elektronickomechanicky řízeným výherním hracím přístrojům“, je tím realizována právě myšlenka podřídít obdobnému režimu právní regulace i další prostředky k provozování loterií a jiných podobných her, aby tak mezi nimi nedocházelo ke vzniku nedůvodných rozdílů.

Soud si je přitom sice vědom odlišné formulace vymezující tuto doplňkovou skupinu v zákoně o místních poplatcích a loterním zákoně, nicméně po obsahové stránce jde o překrývající se skupiny, přičemž IVT s ohledem na jejich elektronické, resp. elektronickomechanické řízení spadají pod oba pojmy. Pojem „jiné technické herní zařízení“ obsažený v zákoně o místních poplatcích je přitom pojmem širším, který navíc oproti § 2 písm. e) a od něj odvozeného § 50 odst. 4 loterního zákona zahrnuje i eventuální herní zařízení řízená na základě přednastaveného algoritmu (programu) čistě mechanicky. To je však pro účely IVT bez významu. S ohledem na učiněný závěr je nadbytečné se také podrobněji vyjadřovat k žalobkyní kritizovanému stanovisku MF.

Uvedený závěr potvrzuje i historický výklad. Cílem této novely bylo právě zpoplatnění jednotlivých IVT, k čemuž směřovala i vůle zákonodárců.

Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobkyně, že je právní úprava nesrozumitelná. Vymezení zpoplatňovaných zařízení je učiněno pomocí neurčitěho právního pojmu, jež však ani nebylo možné konstruovat jinak, neboť jeho cílem bylo postihnout neuzavřenou skupinu neustále se vyvíjejících nových typů herních zařízení, prostřednictvím nichž jsou provozovány loterie a jiné hry podle loterního zákona. Samotný obsah neurčitěho právního pojmu (navíc označujícího neuzavřenou skupinu předmětů) bude vždy do jisté míry nevyhraněný, nicméně to ještě automaticky neznamená jeho nesrozumitelnost. Účel zakotvení tohoto pojmu do zákona o místních poplatcích byl jasně prezentován na půdě PSP ČR a ostatně i mediálně, což žalobkyni jako etablovanému a odborně vybavenému subjektu na trhu sázkových her a dalších činností podle loterního zákona nemohlo uniknout. Obsáhlou žalobní argumentaci proto považuje soud za účelovou, jejímž cílem bylo vyvolat ovzduší právní nejistoty, aniž by zde ovšem předtím objektivně takové pochyby existovaly. Soud tak uzavírá, že taková míra nejistoty ohledně výkladu textu novely zákona o místních poplatcích, jež by odůvodňovala postup *in dubio mitius*, nebyla shledána, přičemž výklad zastávaný žalobkyní je výkladem nesprávným.

Žalobkyně dále zpochybňuje právo města zpoplatnit i ty IVT, jež nebyly uvedeny do provozu (fyzicky umístěny na území města a zpřístupněny hráčům). Pro tuto otázku je inspirativním zdrojem usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99, které k § 10a odst. 1 a 3 zákona o místních poplatcích ve znění před zpochybňovanou novelou uzavřelo, že *„samo gramatické znění uvedeného ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje, tzn. že zde není prostor např. pro zohledňování otevírací doby příslušné provozovny, poruchovosti přístrojů a podobně, nýbrž že se jedná o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období.“* Ústavní soud tak učinil ve vztahu k zákonné formulaci: *„Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj.“* Ze závěrů Ústavního soudu tak jasně plyne, že nelze přeceňovat samotný název místního poplatku (jenž obsahuje slovo „provozovaný“), nýbrž je třeba vycházet z věcného vymezení předmětu místního poplatku, který za rozhodné kritérium považuje pouze povolenost výherního hracího přístroje.

Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, jež dává s odkazem na loterní zákon obci možnost vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, pouze konstatuje název tohoto poplatku.

Teprve § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, podle něž poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené MF podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené MF, vymezuje předmět poplatku. Slovo „provozovaný“ se opět nachází pouze v části věty označující název místního poplatku. Předmět místního poplatku je však vymezen jako „každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Shodně jako v případě již posuzovaném ÚS, není předmět poplatku definován prostřednictvím toho, zda je jiné technické herní zařízení provozováno, a je tedy zřejmé, že argumentace žalobkyně je lichá. Není tedy zapotřebí se podrobně zabývat otázkou, zda před slovem „nebo“ v názvu místního poplatku měla či neměla být čárka apod. Zároveň lze opět poukázat na skutečnost, že žalobkyně je etablovaným a odborně vybaveným subjektem dlouhodobě působícím na trhu sázkových her a dalších činností podle loterního zákona a citovaný právní názor ÚS z roku 1999 vyslovený na tomto jinak judikaturou jen zřídka dotýkaném poli jí nepochybně neunikl. Ani tady tudíž nelze akceptovat argumentaci žalobkyně, že byla vystavena takovému stupni právní nejistoty, že bylo namístě v souladu s principem *in dubio mitius* respektovat a chránit jí prosazovaný nesprávný právní názor, že poplatek podléhají pouze provozovaná jiná technická herní zařízení.

Soud také nesdílí v této souvislosti žalobkyní vyslovovaný právní názor, že je v materiálním právním státě nepřijatelné, aby tatáž skutečnost (povolení jiného technického herního zařízení, resp. jeho provoz) bylo zpoplatněno dvakrát. Takový postup je naopak zcela běžný a není ničím zakázán. Např. pohonné hmoty či alkohol a tabák jsou současně zatíženy jak daní z přidané hodnoty, tak spotřební daní. Daň z přidané hodnoty je přitom dokonce kalkulována z ceny zahrnující spotřební daň. Obdobně mzda vyplácená zaměstnanci je zatížena odvody na sociální i zdravotní pojištění, přičemž o ně zvýšená (jako tzv. superhrubá mzda) pak ještě podléhá dani z příjmů fyzických osob. ÚS měl přitom v minulosti mnohokrát příležitost se k daňové problematice vyjádřit, jak v rámci řízení o ústavních stížnostech, tak v rámci abstraktního přezkumu právních norem a protiústavnost takového zacházení neshledal. Je tedy zřejmé, že takový postup protiústavní není.

Soud se blíže nezabýval námitkou směřující vůči dvojnásobnému navýšení místního poplatku, neboť žalobkyně proti tomuto závěru správce místního poplatku v odvolání nebrojila.

Soud proto uzavírá, že neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalovaný byl plně úspěšný, náležela by mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhrada nákladů řízení. Z obsahu spisu je však zřejmé, že mu žádné náklady nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. srpna 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 12. 8. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].